

10
той вихренъ сѣ извий кръзь черните мъгли, 1e
мълнионосень. Тамъ вълшебно ромоли,
изврялъ средъ дворитѣ сарайски, животворень 1e
потекъ, и който пий отъ него вмигъ отворень
е нему смисльтъ на всичките неща.
Запазени сж въ тезъ сараи, отъ света
на скрито, семките на билки най-отбрани,
отъ самодивите въ потайна доба брани.
И всяка пролеть, щомъ повеи долняка благъ,
щомъ по вършините затае зимний снягъ,
щомъ стоплената гръдь на рудините равни
задиша пàри, и отъ югъ вериги бавни
извиятъ жерави — при първите зори,
тезъ скрити семена изъ-дънь отъ пещери
изнасятъ пакъ на своятъ самите самодиви 1a
и ги разсяватъ по ливади мочурливи,
по своите падала и хорища... Взгъмжтъ
тогава тезъ места отъ хора — бѣхтять пъть,
Богъ знае чакъ отъ дѣ, недъгави и хили,
на рѣце носени или съ последни сили
сами дотѣтрани до тамо. Тяхъ една
надежда ги крепи: когато семена
врачовни вилите низъ въздуха разсеятъ,
надъ тяхъ да паднатъ — и недъзи имъ развеятъ...
1a
Лежтъ те томо въ мразъ и киша и мъгли —
и не единъ недъгъ надежда изцели.

Усамотено блянъ бленували отъ века,
нестряскани до днесъ отъ гласъ на човека,
въ почуда сепнати отъ своя вещи сънь,
усоите сега се вслушаха: — изъ дънь
далечните гори те шумъ таинственъ счуха
и топотъ непознатъ, каточе бура глухо
отъ невиделица да иде срещу тяхъ.
И те съгледници, въ презношень уплахъ, 1028
разпратиха завчасъ, дано да проумеятъ,
какъвъ и отъ къде е тоя шумъ. Ей змеятъ

